

[Ernst Christiansen.]

sin egen personlige suverænitet, og internationalt samarbejde er kun muligt ved, at staterne går ind i et fællesskab og som følge deraf må se deres suverænitet begrænset. Men med denne begrænsning bevarer vi fuld suverænitet over Grønland, og det synes jeg ikke mindst er værdifuldt nu, da vi lever i en periode, hvor man godt kan sige at Grønlands og grønlændernes skæbnetime er inde i forhold til Danmark. Det er netop nu i disse år, at det for os er den store opgave at knytte den opvågnende, i rask fremskridt værende grønlandske befolkning nær til Danmark, helst at gøre den til eet med det danske folk, og det er da af stor værdi, at der gennem denne overenskomst fuldtud sikres os alle muligheder for at bevare vore civile institutioner og alt, hvad dertil hører, på Grønland, og vi vil tillige i kraft af den ordning, som træffes her, kunne ofre de nødvendige kræfter på alt, hvad man kunne sammenfatte under begrebet civile opbygningsarbejder i Grønland.

Den tekniske udvikling, som var medvirkende til, at Grønland under den anden verdenskrig blev et vigtigt strategisk mål, er fortsat, og vi må vel gå ud fra, at skulle den ulykke ske, at der kom en ny krig, så ville Grønlands rolle ikke blive mindre, end den var under den sidste verdenskrig. Hvis Danmark skulle klare forsvaret alene, ville det, som jeg har nævnt, være uoverkommeligt. Det er derfor særdeles værdifuldt, at Grønlands forsvar nu ordnes indenfor Atlantpagten og således, at Danmark kun vil få begrænsede byrder, medens det bliver Amerika, der kommer til at bære de tungeste byrder, trække det tungeste læs.

I denne forbindelse er der grund til at udtale en anerkendelse af den holdning, de amerikanske instanser har indtaget. Vi er herhjemme meget ofte tilbøjelige til at kritisere amerikanske instanser, amerikansk politik og også amerikansk militærvæsen, amerikansk strategi, og det er vi i vor gode ret til. Vi kritiserer undertiden også amerikansk demokrati, men her er et tilfælde, hvor vi må konstatere at Amerika har handlet, som det er værdigt for en stor og demokratisk stat. Det har vi grund til at være glade for, det vil lette os vore opgaver i Grønland i den kommende tid.

Også det andet forslag til beslutning er en følge af Atlantpagten, og der er i og for sig ikke grund til at sige mange ord om det, når man iøvrigt er af den opfattelse, at samarbejdet indenfor Atlantpagten er nødvendigt. Det forekommer mig at være af den største værdi, at vi igennem Atlantpagten

skaber organer, der sikrer os, at denne pagt virkelig bliver effektiv. Det har jo altid været sådan, at ved alliancer er der blandt andre ubehageligheder risikoen for, at alliancen ikke vil virke, når man har brug for den. Vi har jo set tilfælde af den art mange gange i historien. Ved det apparat, der nu skabes, får man sikkerhed for — det er navnlig værdifuldt for et lille land som Danmark, der ligger på et temmelig udsat sted på verdenskortet —, at alliancen opretholdes.

Ved den ordning, der er skabt med den europæiske øverstkommanderende og nu ved dette forslag, får man sikkerhed for, at der allerede i fredstid skabes de instrumenter, som er nødvendige, hvis krigen skulle bryde ud. Det er også værdifuldt af en anden grund, at disse organer skabes nu. Det er nemlig en historisk erfaring, at når man, efter at en krig er udbrudt, skal til at organisere en fælleskommando, en fælles ledelse, kommer der en masse problemer, og det koster megen tid, koster folks frihed og kræver mange menneskeliv. Den foreliggende beslutning vil betyde, at regeringen får en bemyndigelse til i fredstid at samarbejde, at afstå de nødvendige styrker, og det er vel naturligt, at regeringen får en sådan bemyndigelse.

Som jeg sagde til at begynde med, tilsigter begge de foreliggende forslag at styrke Atlantpagten, og da Atlantpagtens formål først og fremmest er at hindre en gentagelse af den aggressive politik, som vi så ført indtil den anden verdenskrig, kan mit parti tiltræde disse forslag. Det står for os som noget overordentlig vigtigt, måske det allervigtigste, at man styrker alt det, der kan fremme fredens sag, alt det, der kan bidrage til at hindre, at verden kastes ud i en ny krig. Atlantpagten, samarbejdet mellem de frie demokratiske nationer, har allerede vist sin nytte. Jeg minder om situationen under den kolde krig om Berlin; det var en farlig situation, men samarbejdet mellem de demokratiske nationer har i hvert fald bidraget til nogen afspænding i Europa. Desværre er verden endnu ikke blevet så fredfyldt, som vi kunne ønske, men så meget vigtigere er det at støtte og styrke alt, hvad der kan gavne freden. Det er det, der sker ved samarbejdet mellem de demokratiske nationer.

Da der måske er spørgsmål, som man kunne ønske at stille de højtærede ministre, skal jeg ved forhandlingernes afslutning foreslå, at forslagene henvises til en kort behandling i et udvalg.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit